

Butlletí

de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya

número 14 | primavera 2011

Sumari

Editorial	1
Joan Rigol i Roig	
Salutació de la presidenta del Parlament	2
Núria de Gispert i Català	
Acta del jurat del V premi Conviure a Catalunya	3
Reflexions sobre el premi Conviure a Catalunya	4
Convocatòria del VI premi Conviure a Catalunya	6
Visita a la Sagrada Família	9
Josep M. Casals	
Conferència sobre els efectes de la crisi econòmica	11
Enric Cardús i Llevat	
El meu record del Parlament	15
Rosa M. Fabián	
Informacions	17
Assemblea ordinària de l'Associació	18

Consell de redacció: Teresa Capilla i Pujol, Josep M. Casals i Guiu, Maria Teresa Casas i Vives, Ferran Pont i Puntigam. **Fotografies:** Pepe Navarro (coberta), Jordi Gumí (pàg. 1), Ramiro Sánchez-Crespo (pag. 9), Josep Maria Casals (pag. 10, 18, 20). **Assessorament lingüístic:** Serveis d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya. **Disseny i maquetació:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. **Distribució:** Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya. Parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 635. Fax 933 046 636. A/e: edicions@parlament.cat. **Impressió:** Foletra, Barcelona. **Tiratge:** 650 exemplars. **Dipòsit legal:** B-6.025-2007. **ISSN:** 1887-7893.

Editorial

EL PRESSUPOST DE LA GENERALITAT ESTÀ EN QUARANTENA. Se'ns demana que el reduïm més d'un 10% per tal d'adequar-lo al compromís de l'Estat envers la Unió Europea. Ja no es tracta de congelar-ne el creixement, sinó de rebaixar-lo. Això comporta –ho sabem els qui hem hagut d'administrar institucions públiques– uns riscos polítics evidents. És més, aquesta reducció significa afectar els serveis bàsics que l'Administració dóna a la ciutadania. I significa també el fet que els servidors públics hagin d'encaixar el possible malestar i alhora, amb la seva actitud, hagin d'accentuar el sentit pedagògic que comporta explicar les limitacions d'un pressupost restrictiu.

Europa ha optat, davant la crisi econòmica, per cercar els camins de la competitivitat. No vol enrocar-se en un simple aïllament de la seva demanda interna i en un progressiu endeutament. És un esforç exigent i dur, pensant sobretot que aquesta competitivitat que vol ser retrobada s'ha de comparar amb la dels països emergents que tenen una estructura de costos de productivitat inferior a la nostra. Per una banda hem de reduir despesa, sovint consolidada en els nostres hàbits de conducta i, per l'altra, hem de cercar una competitivitat més qualificada que ens posi en cert avantatge davant els països emergents.

Cal observar, al meu entendre, que el fons d'aquesta crisi de l'economia occidental obeeix al fet que la part més potent dels països de l'anomenat Tercer Món, avui dits *països emergents*, volen igualar-se al nostre nivell de vida occidental. I hi tenen dret. Però també haurem de vigilar que en aquest creixement econòmic no consolidin unes societats encara més profundament duals: la dels rics i la dels pobres.

La nostra economia catalana viu d'aquest marc global. Només crearem llocs de treball si com a comunitat humana, com a conjunt de la nostra societat, assumim aquests reptes. Certament, som una societat plural però avui se'ns demana a tots remar en la mateixa direcció: sortir de la crisi i fer-ho enfortits en uns nous hàbits de conducta.

Hem de saber que el pressupost públic és fruit del nostre esforç i no el podem malbaratar; és una font de recursos limitada i ha d'obeir a prioritats clares i definides. Sense un sentit clar de Bé Comú és impossible definir aquestes prioritats. I el Bé Comú ateny tant les necessitats presents com les perspectives de futur. De tal manera que seria irresponsable hipotecar el futur de les joves generacions de catalans. Hem de tornar a invocar l'austeritat, el rigor en el treball, la responsabilitat cívica i familiar com a valors del conjunt de la nostra comunitat. Hem de rebutjar com a insolidàries actituds cíviques que només es vulguin repenjar en els seus drets, abdicant el compliment dels seus deures.

Aquesta crisi l'hem d'assumir com una gran oportunitat de reconstrucció moral i cívica del nostre país.

JOAN RIGOL
Expresident del Parlament (1999-2003)

Salutació de la presidenta del Parlament

VULL AGRAIR-VOS BEN CORDIALMENT LA INVITACIÓ d'escriure al vostre butlletí, perquè em permet fer-vos arribar unes paraules ben sentides de salutació a totes i tots vosaltres, i també de suport al treball de l'Associació d'Antics Diputats del Parlament de Catalunya. La mera existència de la vostra entitat ja és digna del nostre reconeixement i de la nostra consideració més positiva. No endebades el vostre activisme palesa d'una manera clara que, tot i haver deixat de ser estrictament membres d'aquesta cambra, la porteu al vostre cor i al vostre cap, fins al punt de posar el vostre capital humà i el vostre talent al servei de la institució parlamentària, mitjançant iniciatives i propostes d'actuació concretes, que celebrem i encoratgem.

Ja han passat quatre mesos des de l'inici de la novena legislatura del Parlament de Catalunya, amb els seus reptes i les seves oportunitats. Des de la Presidència del Parlament, i tal com hem fet públic en diverses ocasions, ens hem marcat diferents fites i opcions, sota els signes de l'austeritat, la presència i la visibilitat del Parlament de Catalunya. Pretenem que aquest sigui viscut i percebut com una eina útil per a una Catalunya que, en els moments actuals, viu immersa en una situació de crisi econòmica important. Les línies d'actuació obertes són diverses, en l'àmbit estrictament parlamentari i en l'àmbit institucional i representatiu; en molts casos es tracta de fer el seguiment del que ja havien iniciat amb encert els meus predecessors en la responsabilitat i l'honor de presidir el Parlament. En tot cas, volem fer un Parlament de Catalunya obert, permeable, que dialogui permanentment amb la societat catalana, a la qual representa, i que reclami i incentivi, per tots els mitjans al seu abast, les aportacions cíviques que permetin millorar les seves prestacions i contribueixin a fonamentar la seva actuació en termes de qualitat.

Trobeu i trobareu en mi una persona ben receptiva a les iniciatives que puguin sorgir de la vostra entitat i de tots els seus membres. Aprofito aquest espai que em brindeu per tal de demanar-vos també reciprocitat, des de la certesa que no hi tindreu cap inconvenient: sé que compto amb totes i tots vosaltres, amb la vostra expertesa, amb la vostra experiència parlamentària, amb la vostra estimació envers la cambra i el que representa, per a donar projecció al Parlament de Catalunya, per a donar-li l'entitat que el nostre país mereix i necessita.

Moltes gràcies per ser-hi, i també per les vostres aportacions presents i futures en la línia de millorar i de projectar el Parlament de Catalunya, el Parlament de tothom i que, per això, és ben vostre!

NÚRIA DE GISPERT I CATALÀ
Presidenta del Parlament de Catalunya

Acta del jurat del V premi Conviure a Catalunya

A BARCELONA, AL PALAU DEL PARLAMENT, el dia 28 de gener de 2011, quan són les 12 hores del matí, es reuneix el jurat de la cinquena edició del premi Conviure a Catalunya.

Integren aquest jurat el Sr. Vicenç Capdevila i Cardona, membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, que la presideix, els vocals Sra. Flora Sanabra i Villarroya, Sr. Joan Descals i Esquiús, Sr. Jaume Jané i Bel i Sr. Magí Cadevall i Soler, membres també de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, i la Sra. Maria Antònia Castell i Escoer, del Departament d'Ensenyament. Actua com a secretari el Sr. Lluís Pibernat i Riera, cap de l'Àrea de Serveis Educatius del Parlament de Catalunya.

El jurat mostra la seva satisfacció per la bona participació d'enguany i, després de deliberar sobre els diferents treballs presentats, considera, d'acord amb l'apartat 3 de les bases, que els programes pedagògics presentats per l'Institut Eugeni d'Ors (Vilafranca del Penedès), «D'alumnes a Ciutadans. La participació política a l'ensenyament secundari», i el Col·legi Jesús Salvador (Sabadell), «Som futur. Som present», són objecte de rebre el primer premi i dota el programa de l'Institut Eugeni d'Ors (Vilafranca del Penedès) amb dos mil euros i el programa del Col·legi Jesús Salvador (Sabadell) amb mil euros.

Palau del Parlament, 28 de gener de 2011

Reflexions sobre el premi Conviure a Catalunya

EL 3 DE NOVEMBRE DE 2010, els membres del jurat del concurs Conviure a Catalunya i els representants dels centres d'ensenyament de l'Escola Perú, del CEIP Salvador Vilarrasa, de l'IES Ferran Casablanca, del col·legi Sant Ignasi de Sarrià, del CEIP Eiximenis, del CEIP Terres de Ponent, del CEIP Mestre Morera, de l'Escola Garbí i de la Fundació Main vam reunir-nos al Parlament de Catalunya, a l'entorn d'una taula molt ben parada, convocats pel Molt Honorable President Sr. Joan Rigol, per tenir un canvi d'impressions i de punts de vista sobre la convocatòria de l'Associació i per rebre, també, suggeriments. M'ha vingut immediatament a la memòria un petit discurs sobre la importància i la responsabilitat de tots amb relació als infants i els adolescents que Pau Casals, el vendrellenc universal, va pronunciar a la Chaîne Internationale du Bonheur el 30 de desembre de 1953. Ha passat molt de temps, però allò que digué manté encara tota la vigència i l'actualitat:

«Ja heu reflexionat prou en el que representa per als infants el fet d'adonar-se que viuen en un món ple de discòrdies i que les llibertats que ennoblixen l'home i en les quals es funda la dignitat humana personal es veuen massa sovint trepitjades? Quines responsabilitats tenim envers les noves generacions? Quina responsabilitat recau en tots nosaltres i especialment en els dirigents dels pobles si els nens i les nenes d'avui —els nois i les noies— s'acostumen, de mica en mica, a un món que glorifica la mentida, la baixesa més o menys dissimulada, la brutalitat que es vol justificar per raons d'estat?»

Hem descobert des de l'Associació que hi ha moltes escoles a casa nostra que tenen en compte que cada alumne és únic, irrepetible, que no és igual a ningú més i que davant d'aquesta realitat tan extraordinàriament rica i enriquidora es dediquen a cultivar la solidaritat, el respecte, la participació, el civisme... En el seu projecte educatiu, aprendre i compartir és també aprendre a compartir utilitzant el diàleg i la controvèrsia perquè les mentalitats s'obrin, relativitzin i, si escau, aprenguin a ocupar el lloc de l'altre i aconseguixin que un adversari no esdevingui un enemic.

I tot això no només és en els seus projectes educatius presentats al concurs. Ho hem constatat en aquesta trobada, que ha estat rica i diversa, però complementària i d'horitzons globals —que no vol dir ni globalitzadors ni uniformadors. Ha estat, així mateix, esperançada, plena de suggeriments i propòsits d'ampliar-la, de tal manera que el suport i la il·lusió mútua es puguin estendre arreu.

El membres del jurat vam escoltar les dificultats i l'enorme treball, però també el goig i l'alegria dels professors i les professores en haver aconseguit resultats favorables i interessants en el decurs de l'aplicació dels projectes. També la petita —o gran— sorpresa de veure que allò que es volia aconseguir, en determinats casos i en circumstàncies no previstes, anava més enllà de l'horitzó esperat.

Seria ara molt llarg —i aquesta síntesi no ens ho permet— de posar exemples ben concrets de tot això... Tot plegat, el premi i la trobada, ens dona impuls renovat per a la continuïtat i la millora. Moltes gràcies!

Ens agradaria, però, fer una observació. Si Pau Casals dedica especialment la seva recomanació als «dirigents del poble» —els professors i les professores, i els mestres també ho sou, i de quina manera!!—, nosaltres, els antics diputats, tenim un interès molt especial (punt 3 de les bases) que els centres d'ensenyament facin esment de les nostres institucions —el Parlament i l'executiu— i del seu sistema democràtic, en què els principis del respecte, la participació, la solidaritat i el civisme tenen un lloc absolutament preferent, i són constantment presents a l'hora de dur a terme la tasca legislativa i de control. Així sigui!

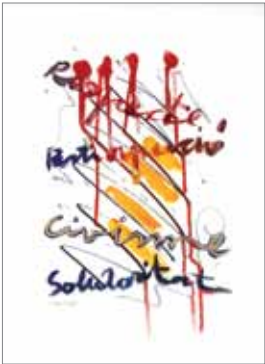
JOAN DESCALS

Convocatòria del VI premi Conviure a Catalunya

VI PREMI CONVIURE A CATALUNYA

BASES

LES PERSONES QUE HEM TINGUT L'HONOR de servir Catalunya com a diputats al Parlament sovint evoquem la nostra contribució activa a la història del país, i també aspirem a continuar-la mitjançant iniciatives com el premi Conviure a Catalunya. Volem que Catalunya sigui un model de bona convivència on estiguin definitivament instaurats els valors de la llibertat, la democràcia, el diàleg i la solidaritat entre tothom. Per això hem instituït el premi Conviure a Catalunya, que vol distingir el millor programa pedagògic destinat a la formació de les noves generacions en els valors abans esmentats, fonamentalment presents en les tasques del Parlament i del Govern. En convocar aquesta sisena edició del nostre premi, agraïm expressament la col·laboració que any rere any ens presten tant el nostre Parlament com el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS AL PARLAMENT DE CATALUNYA convoca el VI premi Conviure a Catalunya, destinat a guardonar el millor programa pedagògic impartit a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya, que s'ajusta a les bases següents:

- 1** El premi és destinat a premiar un programa pedagògic que s'imparteixi a alumnes del sistema educatiu no universitari de Catalunya i que tingui com a objectiu enaltir els valors de la democràcia, l'autogovern, la participació política, la bona convivència, el diàleg i la solidaritat.
- 2** S'entén per programa pedagògic un conjunt articulat d'activitats que tenen per objectiu enaltir els valors democràtics. El programa pot formar part, de manera transversal, del programa educatiu general del centre, amb una rellevància clara.
- 3** El jurat valorarà preferentment els treballs que posin en relleu la relació entre el programa pedagògic presentat i les activitats i la projecció de la tasca del Parlament per la convivència a Catalunya.
- 4** L'import del premi és de 3.000 €. Si escau, el jurat pot subdividir el premi i també declarar-lo desert.
- 5** Poden optar al premi els centres d'ensenyament no universitaris de Catalunya, públics i privats, que facin arribar llurs programes pedagògics a l'Associació. Cada centre pot presentar, com a màxim, dos programes.

6 Els programes pedagògics han d'incloure:

- a) El nom, l'adreça i el telèfon del centre.
- b) L'edat i el nivell dels alumnes participants.
- c) El contingut i el desenvolupament del programa pedagògic.
- d) Els noms del director o directora del centre i dels tutors del programa.

7 Els programes pedagògics s'han de fer arribar per correu postal a la seu de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (Palau del Parlament, parc de la Ciutadella, s/n, 08003 Barcelona), abans del 30 de novembre de 2011.

8 Els programes pedagògics han d'ésser escrits en llengua catalana i s'han de presentar per triplicat. Han de contenir la signatura dels professors que en siguin autors i el vistiplau del director o directora del centre.

9 El jurat del premi l'integren personalitats reconegudes del món pedagògic i membres de l'Associació. Se'n farà pública la identitat conjuntament amb l'anunci del veredictes corresponent, abans del 28 de febrer de 2012. El veredictes del jurat és inapel·lable.

10 Els programes premiats poden ésser publicats i els autors renuncien als drets de propietat intel·lectual que els puguin correspondre.

11 Els originals premiats són propietat de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya. Els treballs no premiats es poden recollir a la seu del Parlament de Catalunya durant el mes de setembre de 2012; altrament, s'entén que els autors hi renuncien.

12 La participació en el premi implica acceptar-ne les bases. Les qüestions no previstes les resoldrà el jurat de manera objectiva i d'acord amb el seu criteri.

Palau del Parlament, 26 de maig de 2011

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

VI PREMI CONVIURE A CATALUNYA

L'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya
convoca el Premi al Millor Programa Pedagògic

ESPEREM LES VOSTRES PROPOSTES!

Per a més informació: www.parlament.cat

Visita a la Sagrada Família

DIJOUS DIA 17 DE MARÇ VA TENIR LLOC l'anunciada visita a la Sagrada Família, que va tenir una inscripció molt nodrida, de més de 120 persones, la qual cosa va obligar a dividir-la en dues tandes, una a les 10 del matí i una altra a les 12.

Al començament de la visita el president Rigol va fer una introducció fent ressaltar la simbologia d'aquest monument, que ha esdevingut emblemàtic per a Barcelona i per a tot Catalunya, com pocs n'hi ha al món. D'una banda, s'inspira en les formes de la natura, a les quals Gaudí va aplicar la geometria de les superfícies reglades per fer-les constructives.

D'altra banda, quant al projecte del temple, preveu torres o campanars per als dotze apòstols, torres més altes per als quatre evangelistes i les més altes de totes dedicades a la Mare de Déu i a Jesucrist. Posa els retaules no a l'interior sinó de cara a l'exterior, consistents en les façanes del Naixement, de la Passió i de la Glòria, orientades justament a orient, occident i migdia. Fins i tot les parets de la nau central ens mostren com un claustre, però amb el mateix temple ocupant l'espai del pati.

La sotragada de 1936 va posar en perill l'obra per la destrucció dels plànols i les maquetes del projecte, però a partir dels trossos recuperats, dels escrits del mateix Gaudí i de l'estudi d'altres obres gaudinianes s'ha pogut continuar l'obra de manera adient i respectuosa amb l'esperit gaudinià, malgrat polèmiques i entrebancs que avui dia ja han quedat superats.

L'arquitecte Sr. Jordi Bonet ens va il·lustrar sobre els aspectes tècnics de l'obra, les seves formes geomètriques a les voltes i a les columnes, la manca de verticalitat de les quals ha permès prescindir dels contraforts, que haurien estat necessaris en un edifici d'estil neogòtic.

Les superfícies hiperbòliques amb el seu doble embut permeten recollir la llum a la seva part superior i distribuir-la a l'interior del temple, acolorida per les pedres incrustades en les voltes de rajola plana i complementada per la llum dels finestrals, que a l'absis ja tenen els vitralls posats, mentre que els de la nau central es posaran en el futur.

La visita va seguir el recorregut habitual, des de la façana de la Passió, amb escultures de Subirachs, que mostra la seqüència de la Passió seguint una línia sinuosa, fins a la nau central i el presbiteri, no projectat personalment per Gaudí, però inspirat en altres obres seves, com el baldaquí de la catedral de Palma de Mallorca.

Seguidament, vam visitar la façana de la Glòria, en construcció i, per tant, fora del circuit habitual de les visites, amb la porta principal, també de Subirachs, on hi ha escrit el Parnostre en cinquanta-dos idiomes. Després vam pujar a la galeria superior, que té una capacitat per a 1.800 cantaires i, en baixar, vam continuar la visita cap a la façana del Naixement, amb els grups escultòrics que exemplifiquen tots els corresponents passatges de la Història Sagrada.

La visita va continuar al museu, on vam poder admirar diferents dibuixos, plànols, maquetes i una mostra de diferents elements arquitectònics presents al temple, i va acabar a les escoles, on ja es fa present la construcció de rajola plana amb superfícies reglades, tant als murs com a la coberta.

En resum, cal dir que va ser una excel·lent visita a un monument esplèndid, que va omplir d'admiració i satisfacció tots els assistents i que cal agrair al president Rigol, gràcies a qui vam poder dur-la a terme.

JOSEP M. CASALS
Diputat en la I legislatura

Conferència sobre els efectes de la crisi econòmica

EL DIA 3 DE NOVEMBRE EN UNA DE LES SALES del Palau del Parlament, plena a vessar, es va tractar de la crisi en un acte amb el títol genèric «Els efectes de la crisi econòmica en els diversos àmbits de la societat». Malauradament és un tema de la més punyent actualitat, possiblement el que a hores d'ara preocupa i afecta una major quantitat de gent. Cal parlar de crisi, així en general, perquè el seu marc supera l'àmbit estrictament econòmic i afecta els aspectes essencials de la vida humana.

Va presentar l'acte el Molt Honorable Sr. Joan Rigol, que va indicar que la reunió tenia per objecte escoltar dues persones que ens donarien una visió real de la crisi, no com apareix als llibres de text, sinó com afecta la vida de les persones. Com a punt de partida, en opinió del Sr. Rigol, cal tenir en compte dues coses. En primer lloc, que els pobres en sofreixen molt més directament els efectes que els més rics, tot i que la responsabilitat d'aquests últims és i ha estat més gran a l'hora de generar-la. En segon lloc, cal tenir present que és una crisi global, que afecta tots els països del món i que en conseqüència les solucions han de ser també globals, cosa que ara per ara és del tot impossible, perquè és una crisi que no està governada, no hi ha una autoritat global que pugui imposar un ordre. La conclusió del Sr. Rigol és preocupant: quan no hi ha autoritat impera la llei del més fort, cosa que amplia els efectes de la crisi i retarda la possibilitat de sortir-ne.

Tot seguit el Sr. Rigol va donar el torn de paraula a la germana teresiana Victòria Molins, que va parlar de «la crisi viscuda pels més febles». Va manifestar que no havia vingut a parlar de teories, sinó de fets concrets, de persones amb nom i cognoms, amb cara i ulls; a donar testimoni des de la perspectiva dels més febles. Va establir una diferència important entre els pobres del Tercer Món, gent de països subdesenvolupats, i els pobres del Quart Món, els marginats i exclosos socialment dels països rics. Els primers, tot i les seves penúries i malgrat quedar-se en ocasions sense res, conserven una sèrie de valors espirituals i socials que els empenyen a tirar endavant, a seguir vivint i ajudar els altres membres de la seva comunitat. Molt impactant és la frase d'una dona de Nicaragua que ho havia perdut tot en una catàstrofe natural però que deia «*tengo a Dios, que más puedo pedir*». O el testimoni de la dona que integrà a la seva família els fills supervivents d'una altra: els pares dels nois havien mort i ara els nois passaven de la forma més natural a ser en endavant els seus fills. Aquests valors s'han perdut en els pobres de les nostres societats, els del Quart Món. Sense referències, sense cap il·lusió, s'enfonsen en una espiral de degradació, drogoaddicció, prostitució i delinqüència; han perdut tota esperança. A ells la crisi no els afecta perquè sempre han viscut malament. Es converteixen en gent que no té un lloc al món; la pobresa s'incrusta d'una generació a una altra i no hi ha forma de sortir-ne, cosa que ben sovint acaba amb la mort prematura o amb una malaltia mental. La crisi ha eixamplat aquest món, fent que caigui al pou gent que fins ara havia tingut una vida normal, incloent-hi molts immigrants que es pensaven que havien arribat al paradís del consumisme i s'han trobat en l'infern de la crisi. Evidentment per a pal·liar la situació es necessiten cada cop més recursos materials i humans, tenint en compte que cal evitar que la subvenció es converteixi en un *modus vivendi*, perquè en aquest cas es converteix en una forma normal de viure. La germana Victòria no va proposar solucions globals; el seu camp de treball són les

persones, una per una, i moltes vegades el que els fa més bé és que les escoltin, que les mirin, que se sentin estimades i compreses. Ens va colpir especialment una frase seva: «A vegades és molt més difícil ajudar a viure que ajudar a morir».

Seguidament va intervenir el catedràtic d'Estructura Econòmica de la URL, Dr. Santiago Niño Becerra, que va desplegar la seva intervenció sota el títol «El crac del 2010. Estat de la qüestió». Va manifestar que el que havia de dir «serà més que dur, serà horrible». Estem en una crisi mundial, de la qual hem de sortir tots o no en sortirà ningú per si sol. És diferent d'altres crisis recents i els remeis aplicats i coneguts fins ara no serveixen. El model econòmic d'ençà de l'any 1950 es fonamentava en unes elevades taxes de creixement del PIB mundial, del 5% anual fins al 1973 i del 3% fins al 2007. A partir de llavors s'ha produït un estancament. Les hipòtesis més optimistes consideren que entre el 2010 i el 2020 el creixement se situarà entre el 2,6% i el 0,5%. Entrem en la crisi amb els agents econòmics endeutats, amb un excés de capacitat productiva i de població activa. D'altra banda, el sistema financer no pot funcionar adequadament per falta de recursos, perquè per un cantó està molt endeutat i per l'altre els nivells de morositat en les seves inversions no li permeten refer la seva liquiditat. Tot plegat genera un augment de l'atur en forma d'espiral que es retroalimenta. Més que una crisi cíclica és una crisi del model, una crisi sistèmica, comparable amb els grans cracs mundials, especialment el del 1929, i altres del segle XIX (1820 i 1875). El Dr. Niño considera que d'aquesta situació només ens en podem sortir canviant el model productiu.

Entre el 2007 i el 2010, anys que anomena de precisi, considera que no s'han aplicat les mesures adequades, perquè es pensava que era una crisi com les anteriors, que es produiria un decrement del PIB en forma de V, amb el vèrtex a mitjan 2009 i una recuperació clara el 2010 i els anys següents i que s'assolirien en dos o tres anys els nivells de 2007. Sembla que no ha de ser així: el Sr. Niño

preveu que a partir d'ara es produirà un descens més acusat fins el tercer trimestre de l'any 2012, llavors es tocarà fons i durant uns tres anys, fins a mitjan 2015, es produirà un estancament. L'economia es recuperaria el 2017. Aquesta recuperació no implica tornar a la situació anterior, ben al contrari: el model està esgotat, hem arribat fins aquí i cal buscar altres camins. No dóna la culpa a ningú. No és que s'hagin fet coses malament. El mateix model porta al seu final; ha servit fins ara, però a partir d'ara l'evolució s'ha de fer seguint unes pautes diferents. No es podran donar crèdits a dojo, no es poden construir 800.000 habitatges en un any, tot s'haurà de fer tenint en compte la seva productivitat i eficiència per al conjunt de la societat. Haurem de conviure amb unes taxes d'atur elevades; el motor del PIB no es pot basar només en la competitivitat ferotge i el consumisme. Caldrà que els diferents agents econòmics prenguin les decisions d'una manera coordinada, pensant en la globalitat. El conferenciant proposa una sèrie de camins per a sortir de l'atzucac:

- La tecnologia ha de tenir un paper encara més important que el que té ara.
- Es donarà prioritat a les coses i a les activitats més necessàries en detriment de les supèrflues. Dóna com a preferents els sectors de la biotecnologia, la logística, la investigació i les noves energies, que diferencia de les energies renovables.
- Cal potenciar els camins directes en la distribució de béns, aprimant tant com sigui possible el nombre d'intermediaris entre productor i consumidor.
- Cal aprimar les estructures empresarials.
- Cal potenciar les unions, les corporacions i els compromisos empresarials, per tal de coordinar l'activitat econòmica.
- Cal fomentar la clusterització tot cercant sinergies econòmiques.
- Cal fer una reforma fiscal.
- Cal fer que en certa forma tots siguem estat (The Big Society), descentralitzant recursos i capacitat de decisió a la societat civil i als municipis.

El repte és d'allò més difícil, cal trobar nous camins, noves fórmules. En el cas del nostre estat, però, encara hem d'afegir-hi una altra dificultat: el nostre punt de partida, la nostra situació actual, és molt pitjor que la d'altres del nostre entorn:

La productivitat d'Espanya era l'any 2005 igual a la que tenien Suècia i Àustria el 1975.

El deute total era del 400% del PIB. Els més endeutats eren bancs i caixes, un 107%, i empreses, un 143%. En proporció, el sector públic tenia un menor grau d'endeutament (al voltant del 79%).

La taxa d'atur és molt superior a les dels països de l'àrea de la CE: atur total, un 20,2 %; a Àustria, un 4%. Atur juvenil, un 43%; a Holanda, un 8%.

No cal dir que la situació en la qual ens trobem és molt complicada. Caldrà temps i paciència per a anar redreçant-la. Cal que tots en siguem conscients i que actuem adequadament.

El meu record del Parlament

VAIG SER DIPUTADA AL PARLAMENT DE CATALUNYA durant la legislatura de 1988 a 1992. En el moment en què es va proposar presentar la meva candidatura, jo no militava en cap partit polític, per tant, la proposta em va arribar de manera inesperada. Llavors, jo treballava —i encara hi treballo— al Gabinet Tècnic Jurídic del sindicat Comissions Obreres. Sempre m’ha agradat molt la meva feina i encara ara m’agrada (de fet, encara tinc ganes de seguir treballant i no tinc, a curt termini, desig de jubilar-me).

Va ser Iniciativa per Catalunya qui va oferir-me la candidatura, segurament perquè reunia tres característiques en una mateixa persona: era dona, independent i estava molt lligada al sindicat. Vaig pensar-m’ho i vaig acceptar, però amb la condició de no abandonar totalment la meva professió. No volia professionalitzar-me en l’àmbit polític perquè sempre he pensat que hom ha d’ésser capaç de guanyar-se la vida en allò que sap fer i no dependre dels interessos polítics d’una organització. Tinc la convicció que la millor manera de no caure en indignitats és no col·locar-se en situacions compromeses, perquè ningú és millor que ningú i, si jo no desitjava donar cops de colze per a continuar en la política, la condició havia de ser que el meu sou no depengués del fet d’anar a les llistes electorals.

Tenia trenta-vuit anys i sempre havia estat capaç de guanyar-me el sou (des dels catorze anys), i volia continuar mantenint aquesta capacitat. També entenia que un grup parlamentari petit volgués tenir els seus diputats a dedicació completa. Els vaig plantejar la meua proposta, me la van acceptar i vaig ser escollida diputada al Parlament de Catalunya, pel grup d'Iniciativa per Catalunya, la tercera força política en aquell moment.

Va ser un canvi important. Jo estava acostumada a una feina de contacte directe amb la gent i de resultats ràpids; ara les tasques eren molt diferents. Treballàvem força, ja que érem un grup petit i volíem donar resposta a tots els projectes de llei i a les proposicions no de llei, i fer interpel·lacions i preguntes parlamentàries. Però el resultat de l'esforç no era gaire agraït perquè Convergència i Unió tenia la majoria absoluta i, per tant, totes les propostes i esmenes que havíem treballat no tenien cap repercussió ni utilitat. Tot i això, guardo un bon record de la tramitació de dues lleis: la llei d'ordenació sanitària de Catalunya i la llei de barreres arquitectòniques.

En la llei d'ordenació sanitària, vaig negociar amb el conseller Xavier Trias la universalització de les prestacions sanitàries i, encara que ell em volia convèncer que jo estava al costat dels rics perquè només l'1% de la població no tenia dret a les prestacions sanitàries i les persones més desfavorides accedien a la sanitat a través de la beneficència, vaig defensar amb vehemència que la sanitat era un dret universal, tots els ciutadans hi tenien dret. Un vespre, cap a les nou, el conseller va acceptar la meua esmena i jo em vaig sentir molt contenta i amb la sensació que valia la pena lluitar per les coses que un mateix creu. Sempre he mantingut una molt bona relació amb el Xavier Trias.

La llei de barreres arquitectòniques també va ser una feina de la qual vaig estar contenta. Rosa Barenys, diputada socialista, era la presidenta de la Comissió de Política Social, a la qual jo també pertanyia. Vàrem connectar i es va establir una bona relació entre les dues; encara avui la mantenim. Vam organitzar la presència i la participació de totes les associacions de persones amb disminució perquè presentessin totes les propostes que estimessin oportunes. Va ser molt emocionant donar entrada a persones hemiplègiques, tetraplègiques, disminuïts psíquics, sords... perquè participessin en les reunions que organitzàvem i en què també participaven diputats d'altres grups. Convergència, a través del seu diputat Francesc Codina, va ser sensible a la participació dels afectats i es va aprovar, per unanimitat de la cambra, una llei sobre la desaparició de les barreres arquitectòniques. Aquell dia van assistir al Ple representants de totes les associacions d'afectats i les files dels convidats eren totalment plenes. Va ser molt emocionant i es va materialitzar una de les meves conviccions: la necessitat de la participació de la societat en les institucions i de donar als afectats les solucions als seus problemes. Es va demorar molt l'aplicació de la llei, no es van complir els terminis previstos, però avui Barcelona, la meua ciutat, és una ciutat molt més transitable per a les persones amb disminució que qualsevol altra ciutat de l'Estat espanyol (quan vaig a Madrid sempre em fixo que al metro no hi ha persones grans; els hi és molt difícil l'accés).

El conseller amb qui vaig tenir pitjor relació va ser l'Antoni Comas, conseller de Política Social. Vaig estar totalment en contra de la seva política, jo considerava que comprava la voluntat de la gent més necessitada a cop de talonari. Vaig anar amb la Rosa Barenys a la conselleria a revisar les subvencions i vàrem interposar una moció de reprovació contra ell que, naturalment, vam perdre a causa del pes de la majoria absoluta de CiU. Cal dir, però, que tota l'oposició va votar a favor de la moció.

A mitja legislatura, vaig ser nomenada secretaria tercera de la Mesa del Parlament. Va ser una tasca de representació institucional interessant. Vam rebre diferents personalitats i vam viatjar a Praga, a Estrasburg... Per cert, el secretari segon de la Mesa era en Lluís Garcia, del grup socialista. Era un personatge estirat i presumit, no semblava un sindicalista d'UGT i, ara el coneixem com a *Luiggi*, tristament famós per la corrupció urbanística a Santa Coloma de Gramenet i pel cas Pretòria, en què es troben també implicats els que llavors eren conseller d'Economia i secretari de Presidència.

Bé, per a mi, aquells quatre anys van ser una experiència molt interessant i enriquidora. Vaig aprendre a bellugar-me i a parlar en públic, vaig perdre moltes pors i vaig estar molt contenta i orgullosa de representar el poble de Catalunya.

ROSA M. FABIÁN

Informacions

Nous associats

Donem la benvinguda als nous membres de l'Associació Jordi Ausàs Coll, Josep M. Balcells Gené, Francesc Xavier Ballabriga i Cases, Agustí M. Bassols Parés, Josep Borràs i Gené, Ramon Camp i Batalla, Joan Carrera Pedrol, Núria Carreras Jordi, Miquel Carrillo i Giralt, Francesc Codina i Castillo, José Domingo Domingo, Eduard Escartín Sánchez, Maria Rosa Fortuny Torroella, Josep Maria Freixanet i Mayans, Dionisio Eugenio García Guillamón, Ferran Mascarell i Canalda, Joan Miquel Nadal i Malé, Belén Pajares Ribas, Joan Raventós Pujadó, Joan Ridaó i Martin, Antoni Sabaté Ibarz, Teresa Serra i Majem, Fèlix Sogas Mascaró, Bernat Valls i Fuster, Flora Vilalta i Sospedra

Antics diputats traspassats

Albert Alay i Serret (28.05.2010), diputat de la I i II legislatura; Joan Colomines i Puig (22.02.2011), diputat de la I, II i III legislatura; Alexandre Pedrós i Abelló (10.06.2010), diputat de la I legislatura; Joan Bautista Prats i Català (30.04.2010), diputat de la I legislatura; Simeó Selga i Ubach (18.08.2010), diputat de la I i II legislatura; Jordi Solé i Tura (4.12.2009), diputat de la III legislatura.

Assemblea ordinària de l'Associació

ACTA DE LA REUNIÓ tinguda el 25 de febrer de 2011.
A les 11 del matí, a la Sala 1 del Parlament, es reuneixen els associats esmentats, sota la presidència del Molt Honorable Joan Rigol, el qual obre la sessió amb unes paraules de salutació als presents, tot esperonant-los a treballar per enaltir la figura i el compromís que representa ser diputat del teu país, i comenta l'esperit de germanor i companyonia que hi ha en la nostra associació, que cal promoure i continuar exercint entre tots els antics diputats catalans. En aquesta mateixa direcció s'encaminen les diferents convocatòries del premi Conviure a Catalunya, del qual la nostra associació té previst convocar enguany la sisena edició.

Seguidament la secretària, Flora Sanabra, dóna lectura a l'acta de la reunió de l'Assemblea de l'any anterior, que és aprovada per assentiment, sense cap esmena ni retoc.

A continuació el president passa la paraula als diferents membres de la Junta Directiva per tal que exposin les activitats de les àrees que tenen delegades i encomanades, amb referència a les activitats desenvolupades l'any 2010 i les programades per a l'any 2011:

Jaume Jané informa del V premi Conviure a Catalunya, de l'entrevista mantinguda per aquest tema amb la consellera d'Ensenyament, de la trobada amb els directors de les escoles guardonades i de la propera convocatòria del VI premi. Comunica la proposta de la Junta Directiva de fer, en l'acte de lliurament del V premi, una especial menció de reconeixement dels Serveis Educatius del Parlament, per la tasca desenvolupada durant els seus deu anys de funcionament, que és aprovada per assentiment.

Teresa Capilla exposa els treballs de la publicació del *Butlletí* de la nostra associació, que surt per la primavera i la tardor, i que ara s'enviarà a tots els antics diputats. Demana la col·laboració, els suggeriments i els escrits de tothom qui hi vulgui participar.

Josep Maria Casals parla sobre la trobada anual d'antics diputats, l'any anterior al Solsonès, que enguany és previst fer a la Terra Alta, i també de la presència de l'Associació en el web del Parlament, ben actualitzat.

Flora Sanabra comenta el viatge institucional de l'any passat al Parlament de Sicília, a Palerm, i també el previst enguany, per al proper mes de juny, al Parlament de Düsseldorf i al *land* de Renània del Nord - Westfàlia, preparat amb la col·laboració de Joan Descals i la seva esposa, a qui s'agraeix l'esforç esmerçat.

Trini Neras dóna a conèixer la Jornada de Debat que està preparant conjuntament amb l'Associació d'Exdiputats de les Cort d'Aragó, per a la propera tardor, al Monasterio de Piedra.

La tesorera Rosa Martí dóna compte de la liquidació de l'exercici de l'any 2010, en el qual hi ha hagut unes despeses de 4.362,02 euros, fonamentalment degudes a les despeses del premi Conviure. Recorda que hi ha un dipòsit de 10.000 euros a termini i presenta per a l'actual exercici un pressupost similar al de l'any anterior, per un import de 5.250 euros. Tant l'estat de comptes de l'any passat com el pressupost d'enguany es van aprovar per assentiment i acompanyen aquesta acta.

El president Rigol informa de la visita que la Junta de l'Associació va fer, el dia 11 de febrer, a la Molt Honorable Presidenta Núria de Gispert, en la qual li vam agrair el suport del Parlament a la nostra associació i ens vam posar a la seva disposició per a tot el que fes falta. Es dóna una darrera informació: la de la pròxima visita a la Sagrada Família, el dia 17 de març, que ha tingut un gran èxit d'inscripció, amb més de cent persones apuntades.

Es té un record pels antics diputats membres de l'Associació que ens han deixat aquest any (Joan B. Prats, Alexandre Pedrós, Simeó Selga i Joan Colomines) i es dóna compte que, com es fa sempre al començament d'una nova legislatura, s'han tramès cartes als diputats que no han renovat el seu escó, invitant-los a ingressar a l'Associació; a partir d'aquesta tramesa ja hem tingut disset noves incorporacions.

Com a colofó de l'Assemblea, i a petició de la Junta, Enric Cardús fa un resum de la conferència de la Sra. Victòria Molins, germana teresiana, i del Dr. Santiago Niño, catedràtic de la Universitat Ramon Llull, sobre el tema «Els efectes de la crisi econòmica en els diversos àmbits de la societat», que va tenir lloc el passat 3 de novembre de 2010, organitzada per la nostra associació, i que va ser explicitada en el darrer número del nostre *Butlletí*.

En l'apartat del torn obert de paraules hi ha les següents aportacions:

- Manuel Ferran Bauzà proposa, com a tema per a la propera conferència, la problemàtica de la cornisa del nord d'Àfrica.
- Ferran Pont insisteix en l'enviament de cartes als nous antics diputats per convidar-los a inscriure's, com ja s'ha fet.
- Maria Pilar Busquets felicita el president Rigol, com a president del Patronat de la Sagrada Família, per haver inclòs l'aranès en les inscripcions de la porta principal del Temple; demana la possibilitat d'incloure algun escrit en aranès en el *Butlletí*, i proposa, com a trobada anual per a l'any 2012, anar a la Vall d'Aran.

Finalment, esgotat l'ordre del dia, s'ha clos l'Assemblea i, tot seguit, els assistents han estat rebuts per la Molt Honorable Presidenta Núria de Gispert i visiten, conjuntament, les noves dependències i les obres de la darrera legislatura fetes al Parlament.

Sol·licitud d'inscripció

Sol·licito ser admès com a membre de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, per la qual cosa facilito la meua identificació i les dades bancàries per a la domiciliació de la quota anual.

NOM COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ
CODI POSTAL TELÈFON
ADREÇA DE CORREU ELECTRÒNIC

Domiciliació bancària de la quota anual

ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

....., d de 20 ...

Signatura

SR./SRA. DIRECTOR/A DEL BANC/DE LA CAIXA
OFICINA NÚM. POBLACIÓ
COMPTE NÚM.

Us demano que satisfeu els rebuts que presentarà anualment l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya, carregant-los al compte indicat.

Atentament,

Signatura

....., d de 20 ...

Trameteu aquesta butlleta a l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.
Palau del Parlament. Parc de la Ciutadella, s/n - 08003 Barcelona

NOTA: D'acord amb l'autorització donada per l'assemblea general tinguda el 18 de febrer de 2005, la Junta va acordar modificar la quota anual de l'Associació, que, a partir del 2006, és de 25 euros.

ASSOCIACIÓ D'ANTICS DIPUTATS
AL PARLAMENT DE
CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA

www.parlament.cat